

שלהם שהיא בחי' העולמו' כנודע אבל עתה הוא בחי' הפנימיות שהיא בחי' הגשמי' כנודע. ונמצא כי עתה נעשין לה מוחין מן הנה"י דו"א מבחי' הפנימיות שבחסד כנו' ובבחי' זו נקרא עתה חקל תפוחין קדישין בסוד המוחין הנק' קדש הנעשים לה מבחי' הנה"י הנק' בחי' חקל' שהוא סוד השדה וכל בחי' שדה הוא בנה"י כנ"ל בדרכים שקדמו כי כשעולים הנה"י למעלה נשאר מקומם בחי' שדה של זריעה כנ"ל. ולכן תכין כי בזה היכולו יש בו ל"ה תיבות כנגד ל"ב נתיבות וכנגד ג' שביעי שהם סוד נה"י דו"א שנעשו לה עתה משם מוחין מבחי' פנימיות כנו'. ודע כי ביחס השבת כל הספי' נקרא כשיעו' מסתרא דליה אמנם ג"פ שביעי שבו היכולו הם בנה"י (ו) ואחר כך בויכולו הב' יהיו בחגי' ואח"כ בויכולו הג' יהיו בחגי' ד' כמ"ש במקומו בע"ה:

ויכולו שאחר העמידה שחזר ואומר הש"ן תכין כי עתה נכנסין בזה"א ג' פרקי' קדמאים דל' דללס דו"א מד' א' וזהו בענין ז"א. ובענין טוק' תכין כי עתה מאירים חגי' דו"א במוחין דילה ומאורות האלו נעשין המוחין שלה עתה. וכבר ביארנו לעיל כי החגי' מלוכבים טוך הנה"י וכולם יחד עומדות במקום א' שהוא במקום ג' אמצעיות וא"כ נמצא כי הטוק' איינה עולה עתה ממש בחגי' אבל עכ"ז היא מקבלת הארץ מהם במוחין שלה וא"כ ג"פ שביעי שיש בזה היכולו תכין שהם בחגי' דו"א ונמצא כי ויכולו הא' שקבלו מן נה"י סיפה נקרא רחל חקל ועתה שמקבל' מן חגי' נק' חקל תפוחין כי ג' אבות נק' תפוחין דאית בהון מורר סומק וירוק כנודע. עוד מלאחי דרום אחר קרוב אל הנו' בענין ג"פ ויכולו ג' ליל שבת:

הנה בויכולו הא' של העמידה עולים חגי' דו"א שהם ג"פ שביעי הנו' בויכולו וכללים בחגי' ד' חגי' עולים בל' דללס דו"א וחגי' דבריאה עולים בנה"י דו"א דא"י וכן כל המדרגות שהחתיים עולים על הסדר הזה עד שנמצא שעולים נה"י דעשיה במקום חגי' של העשי' ומקום הנה"י נשאר חלל ופנוי כנ"ל בסוד מחללי' מות יומת אח"ך בויכולו הב' שאחר העמידה לריכ' המל' דא"י לעלות בחגי' דא"י כדי לקבל הארץ מהמוחין שלה אשר שם בחגי' ואינה יכולה לעלות רק עד נה"י הנקרא מדת לילה לפי שהם המדה של שיעור קומת המל' הנקרא לילה אבל חגי' נקרא מדת יום וחזר ענין זה:

והנה עתה בליל שבת אינה יכולה לעלות במדת יום ולכן נשארת במקומה בנה"י שהם מדת לילה והארה של המוחין שלה העומדים בחגי' יורדת למטה עד המוחין שלה אבל היא אינה עולה. וז"ש ברכת מעין ז' של ליל שבת והוא כי נודע כי כל חזרת העמידה דש"ן היא בחגי' ולכן בשחרית דימי החול שהיא עולה ממש בחגי' הנקרא' מדת יום לכן יש חזרת העמידה גמורה אבל עתה שאינה עולה שם אמצע עכ"ז יורדת הארץ ממש אליה לכן היא חזרת מעין ז' ולא גמורה בז' ממש אח"ך בויכולו הג' של הקדוש מקבלת הארץ מני"ד דו"א ע"ד הגו' בחגי' וז"ש מה שצריך לקבל הכוס בז' ידיו מציבואר אלטו וע"ש:

כוונת הקדוש שאחר העמידה תכין ממש ע"ד ב' הקדושים הא' כי המ"ב הא' שבו הוא בסוד איהיה יו"א אלא שמילוי הוא בסוד ס"ג כוס אלף ה"י יו"ד ה"י יו"ד ה"י והנה הוא בני' יתקן ואמנם מ"ב הב' לא קבלתו ממורי ז'ל ואחר כך תאמר מזורר לדוד ה' רועי כו'. כונת הקדוש האחרון תכין בז' ע"ד כל ג' הקדושי' הג'ל' אבל יהיה מילואו בסוד ע"ב כזה אלף ה' יוד ה' יוד ה' יוד והנה הוא בני' רי"ח ותכין כי ע"ל ל' אותיות שיש בברכו את ה' המבורך ובברוך ה' המבורך והם יו"ד יו"ד יו"ד הכל רמ"ח כמנין אברהם ואל תמנה אותיו לעולם ועד כי הם יתיריים על החשבון הנו' גם המבורך מלא בואו. והנה אם שכתם לקבל תוס' חלק הרוח דקדושת שבת בברכו הא' או אם לא שמעת אותו תכין עתה בזה הברכו האחרון לקבל בידך תוס' הרוח ותוס' הגשמה לפי שאם לא קבלת תוס' הרוח בברכו הא' א"א שתקבל תוס' הגשמה בפרוס סוכת שלום כנ"ל ולכן עתה תכין לקבל ב' בידך. תוס' הרוח והגשמה. **אח"כ תלך לבינת** ובכניסתך לבינת תאמר בקו"ר ובשמחה יתירה שבת שלום כי הוא כחוקן המקבל את הכלם בשמחה גדולה ובס' פנים יפות ואם אמך קיימת בחי' חיותה

בק"ש דשחרית דחול במלת ועד דבשכמל"ו וע"ש. ואח"כ נעשין לה ג' מוחין שבה הנק' חכ"ד מבחי' נה"י דו"א שהם ג' ברכו' אחרוני' והם רלה ומודים ושים שלום והם סוד ג' אותיות יה"ו בשלשה השמות היולאים מהם כנ"ל. ונמצא כי שלשה ראשונות הם נלח הוד יסוד דאימא הנעשים מוחין בזה"א וג' אחרונות הם נה"י דו"א הנעשים ג' מוחין בטוקב' וחזר כלל זה בכל ההפלו' ואפי' בחפי' ימי החול ואמנם לריך שדע כי כפי מליחות הפלה כך יהיה סדר הנו' ולא כל התפי' שוות בסדר אחד. והגני מבאר לך סדר הפי' ערבית דליל שבת ושאר התפי' יתבארו כל אחד ואחד במקומו. הנה בחפי' ערבית דליל שבת ג' ברכותיה הראשונ' הם נה"י דדוכורא ששם יורד הו"א ה' וג' ברכותיה האחרונות רלה ומודים ושים שלום הם ג' כי שם עולה הטוק' ועשין ג' מוחין מנה"י ענמם הגז'ל' שהם ג' ברכות ראשונות:

כוונת תיקון סדר ישמחו במלכותך כו' הנאמר עוד בשלשה חפי' אבל לא בהפלת המנחה. עוד אודיעך ענין ח' סדר ישמחו במלכו' כו' הנאמר בג' חפי' שתיקנו לאומרו בג' חפילות דיום שבת בערבית ושחרית ומוסף ובהפלת המנחה לא נחלק לאומרו וטעם הדבר הוא כמש"ל כי כל עליות שיש בכל הפל' דשבת הם כדי לקשר זו"ן יחד והוא כי בחפלי' ערבית דליל שבת העליה ההיא היא כדי לקשר הטוק' עם ז"א ולהעלות בג' אחרו' שבו ובהפלי' שחרית דשבת בלחם ובחזרה וכן בהפלת מוסף ובחזר' כל אותם החפלי' הם כדי להעלו' את הטוק' שתהיה שוה בשוה עם ז"א כמ"ש במקומו כי בחזרת הפלת מוסף נמצא' זו"ן שוין בקומת' ועומדים במקום או"א ולכן בכל חפי' מאלו החפי' הנו' אלו אומרו' ישמחו במלכותך לרמוז כי כוונתינו בחפי' האלו היא להעלות המל' למעלה כדי שיטמח בה ז"א בעלה וגם אהנו בניה עם בני' שומרי השבת ג' אבל בחפי' מנחה דשבת כוונתינו להרחיק הו"א מן טוק' ולהעלו' את ז"א בדיקנא דא"א כמ"ש במקומו ויקו' נשאר' למטה מרוחקת ממנו ולכן לא שייך ההם לומר ישמחו במל' כי הרי אז המל' מתרחקת מו"א ובעלה השמחה היא כחותה הפלה דמנחה ד' **כוונת** אתה קדשת כו' והיא ברכה אמצעי' דתפילת ערבית דליל שבת ענינה הוא כי נודע שבליל שבת נעשית בחי' מוחין אל המל'. ונודע כי כל בחי' מוחין הם מדת החכמה הנקרא' קדש והו' אומרו אתה קדשת את יום השביעי כו'. ענין העמידה של תפילת ערבית' תכין כי עד עתה היטה המל' בחי' נקודה קטנה תחת היסוד פכ"פ ועתה נגדל' היא ונעש' פר' בכל אורך נה"י דו"א אשר נסתלקו ועמדו ועלו למע' יחד עם ג' אמצעיו' דו"א ונמצא כי תכלית ההפלה של העמידה הזו היא לטורך רחל שחדווג עם יעקב:

ונבאר עתה ויטלו שתיקנו לאומרו בתוך העמידה ואל' אחר העמידה ואל' על השלחן בסדר הקידוש. הנה נודע כי ג"פ אומרים ויכולו בליל שבת א' בתוך העמידה כו' כנ"ל נודע הוא כי בכל פעם שאומר ויכולו יש בו ג' אלהים וג"פ שביעי כנו' בזוהר פ' בראשית. ונבאר עתה זה היכולו שבחוק העמידה הנה ג"פ שביעי הם בחי' נה"י דו"א אשר עתה עולה עד שם המלכו' רחל ומודוונת עם יעקב. ואמנם אף כי בקבלת שבת עלתה עד נה"י דו"א אבל הענין הוא זהו ובו יתבאר ענין קריאת המל' בשם חקל תפוחין קדישין מה ענינו והוא. כי הנה בקב"ש בשדה אז נה"י דו"א עלו למעלה ושאר המקום פנוי וחלל במקומו' ונמצא כי במקום אשר עומדים עתה האורות הנה"י ענמם נק' עיר ובתים וישבו ובאותו מקום החלל והפנוי נק' שדה שהוא בלשון תרגום חקל כי נסתלק משם היסוד והאורות אבל אייננו מדבר שם ח"ו אבל הוא שדה ראוי לזריע' ונק' מקו' תחום שבת כמבוא' באורך לעיל בכל הדרוש' שקדמו ומה שהוא מתחת למקו' זה האו' הפנוי שהוא למטה מכל העולם הוא שם נקרא בחי' מדבר שם מדור הקל' שאין בו יסוד וגם אייננו ראוי לזריעה ה' כדמיון השדה הראוי לזריעה יען הוא מוכן וראוי לקבל בו הקדושה העליונה שנסתלק' ממש ואש"פ שלעיל ביארנו כי ג' מלות חקל תפוחין קדישין הם ג' בחי' עכ"ז אף בהיותה המל' במקום' שהיא במקום הפנוי שהי' בזה בחי' נה"י דו"א עכ"ז גם אז היתה המל' נקרא חקל תפוחין קדישין לפי שכל בחי' קדש הוא בסוד מוחין כי כל קדש הוא בתחמה אבל החילוק הוא כי אז בקבלת שבת היתה בחי' החי'ו'

הגרות וביאורים: (א) פי' יעקב הנקרא ז"א: (ב) א"ש כך מלאכי ולא עוד: (ג) וזהו שמרי שבת שאינו בני ישראל משתיים הוונג מחול (שבת. פס"ח: ד) א"ש אולי חסני שכתפלת המנחה מהו ג' הראשונים והם יוסף ומשה ודוד ולכן אין אלו מוכיחים בהפלת המנחה ההתחלה. ולכן במקום ישמחו אלו אומרים נקדקך ג' פעמים כנלע"ד: (ה) אבל מקום הפנוי הוא כדמיון השדה כמ"ו: (ו) פי' הם בנה"י מסייעת דילה וכלית העמות שבסוף הסדר גרם לעיל בשורה הקודמות נקרא שביעית מסתרא דילה כו': (ז) פי' בברכ' את ד' המבורך יש יו"א אותיות ובברוך ד' כו' יש יו"ד ס"ה. פי"ו פ"ו משער השבת: (ח) וזהו שמרי שבת שאינו בני ישראל משתיים הוונג מחול (שבת. פס"ח: ד)

בקול רם

די אמו = חגיית
גם ימין וגם שמאל
נחיי - רגליים

ליל שבת עניינו ל' (=חגיית)
ומחר יקבל ס'

די אמו עשו כלי דמיי' ביסוד דנקי'
די ארץ עשו כלי דמיי' דאמו

חיותה חלק ומגשוק יריה **והרמז** בזה הוא כי בן ז'א נוסק די אמו בכל ליל שבת. וסוד פטעין הוא כי הנה בימי החול אין לז'א רק בחי' מוחין פנימים מבחי' נה"י דתבו' והס סוד ל' דללס דתבו' (א) אבל עתה בלילי שבת נכנסין ב'ז'א בחי' המו' המקיפין שהס סוד ל' דללס דתבו' שהס בחי' ג' אמלעיו' המו' דילה אשר הס ב' הזרועות והידיים שלה והוא עולה עמה עד שם **ונושק אותה**. **והוא** יואחל לברן נבאר ענין הנשיקה שנוהגים לנשק ע"ג הידיים מה ענין זה **ד'ע** כי הגבו' הס הנקרא מנלפ"ד והס עומדי' ביסוד של הנקבה. וחמנט שורש מ'ז'אוחס הא' הוא יב' ב'ה' אלצבט יד שמאל' כי ה' אלצבט יד ימין הס חסדים ושורש כל הגבורות האלו הוא למעלה ב'ה' מולאות הפס והס ח'ך ולשון גריון וספה ושינוי שבהס כ"ב אותיו' אחפ"ס בומ"ף כו' והנה ג' חלוקו' שבהס הס ד' אותיו' והס אחפ"ה בומ"ף גיב"ק יב' חלוקו' שבהס הס ה' אותיו' והס דפ"ל"ת וספ"ד והס סוד ה' חסדים וה"ב ונאשר הארס נושק בפיו ע"ג אלצבט' ה'ד גורס להשפיט ולהסיר משרש'

אשר שם בפה אל ה'ה' אלצבט'. ואמנט סדר הנשיקה הוא שהקטן נוסק יד גדול והכוונה היא כיון שהקטן בא להסברך מן הגדול לכן נריך שבת' יגרוס הקטן ביסוס ומיחוק גבו' הגדול הזה ע"י הנשיקה כ"ב ועי"כ מתעורר אח"ך הרחמים של הגדול המברך את הקטן. (ג) נבאר ענין נשיקה מה ענינה למעלה כי הנה בזמן הגלות שחן הוונ שלס אז אין ז'א יכול להזדווג עם נוק' בבחי' היסוד עבה אשר שם מקום דמנלפ"ך ה' נבו' שלה אמנט הוא נחית מדרכה דיל' לתחא ונושק ידי המלכות להמתיק את הגבו' אשר ב'ה' אלצבטויה ובאמלעיו' ידים אלו מזדווג עמה ומשס היא מעלת לו מ"ג (ג) אשר הוא נריך אליהס בסוד אור החורר אבל ב'היות המלכות למעלה בבינה בסוד ד' על י' כודע אז היא יורדת וטשקת את ידו ע"ד הנו' :

אח"כ יד) תעמוד מעומד בשלחן המסודר לפניך ותעמוד במקומך אשר תשב בו ואמור בפ"ך דא היא סעודה' דחקל תפוחין קדישין. והענין הוא במש"ל כי בקבלת שבת בשדה שקבל' הארת הנה"י דז"א במוחין דילה אז נקר' חק"ל ואח"ך בויכולו הכ' שאחר העמידה קבלה הארת ג' אמלעיו' חב"ת דז"א בנ' מוחין שלה ואז נקר' חקל תפוחין בסוד ג' אבות הנקר' תפוחין כג"ל. ועתה בענין הקידוש הזה בויכולו הכ' הנה היא מקבלת הארה בנ' מוחין שלס גם מג"ר חב"ד דז"א ולכן עתה נקר' באמת חקל תפוחין קדישין בסוד ג' מוחין דז"א הנקר' קדש באמת והס המאיריס בנ' מוחין דילה עתה (ו) נמלא כי עתה ב'ה' הסעודה של הלילה כיון שהיא מקבלת מן מוחין דרש"א דז"א אשר בסיומס הוא הפס דז"א ונמלא המלכות נזונה ואוכלת ממה שבתוך פיו דז"א ועס ימות שהיא עומד' עדיין למטה בנה"י דז"א עכ"ז משס מלמעלה יורדת אלי' ההארה והמוון הזה ולכן נקר' סעודתא דמטרוניחא כי היא האוכלת הסעודה הזו והניזוגת מתוך פיו דז"א :

ענין הג' סעודות דשבת. ואמנט ענין הג' סעודות דשבת אבארס לך עתה דרך כלל. דע כי ענין הסעודו' והאכילו' האלו הס סוד גדול ויתבאר לך ממה שהודעתך כי כל בחי' זיווג

נזכרו בסוד אכילה בסוד אכלה ומתהה פיה כו' וכו' בחי' זיווג השליון אשר בתוך הפה כמבואר אללנו בהקדמ' ביאור אדרת פיה אכילו. והנה בליל שבת מזדווגת המלכו' זיווג עליון בתוך פיה מינה וס' בסוד הלשון שבה שהוא יסוד המכריע בין הגריון לחין שהס חו"ב עבה ומאכילה זו אנו אוכלים וניזוגים בסעודה ליל שבת. ובסעודה שחרית דשבת אז ז'א ג' מזדווג זיווג עליון בתוך פיו מיניה ובי' ע"ד הנו' ומשס אנו אוכלים בסעודה הסיא. ובסעוד' המנהג אז ז'א עתיקא קדישא מזדווג זיווג עליון בתוך פיו מיניה

וביה ע"ד הנו' ומשס אנו אוכלים וניזוגים בסעודה הסיא. והנה ענין אכילה הסעודה ומחינתה ד' ע"י ל"ב שיניים שבה האדם נבאר בסעוד' החול וע"ס. אח"כ תקוף השלחן פ"א דרך לר' ימין בשתיקה אבל מה שכתבין הוא זה כי בתפי' העמידה עלתה המלכו' בנה"י דז"א כג"ל וזה היה בבחי' א"פ שלהס ועתה תכיון להתמך

אליה בחי' אור המקיף דנה"י דז"א אשר בויכולו הא' קבלה מא"פ שלהס כדוגמ' קבלת שבת בשדה שבתחילה בשדה עלתה בחי' ענינו' נה"י דז"א אלא שסיה בבחי' אר"פ של החיטויות הוא ואח"כ באחה לבית (ה) והקפת השלחן להמשיך אור המקיף של החיטויו' הנה"י (ו) ואח"כ תקף בידך ב' אגודות הרס וכמ"ס רז"ל בנ' שבת פ' כמה מדליקין על ההוא גברא דרשיטו' פנידי' תרין מדלגי אסא ורואו רשב"ז ור"א בנו בלאחס מן המערה ואמרו חזי כמה ישראל זירין במצות כו' וקחס בין ב' ידיך ימנית ושמאלית ותחברס יחד ותברך עליהס בורא עלי' בשמים ואח"כ תריח בסס. (ז) ואח"כ תחזור להקיף בהס את השלחן פ"ב בשתיק' ותכיון עתה להמשיך אל המל' הארת אור המקיף של בחינת חנ"ת ג' אמלעיו' דז"א אשר בויכולו הכ' האירו במוחין שלה אלא שסיה מבחי' אור הפנימי שבהס גברא דרשיטו' פנידי' ממש שהס בחי' הנשמות כודע. ועתה היה בחי' אור המקיף שלהס מבחי' פנימיות חנ"ת ממש שהס בחי' הנשמות ומשס מאירין עתה במוחין שלה ולכן הקפה הואת הכ' היא בזהס כי הסדס רומז בנ' האבות כודע. והס סוד חג"ת דז"א מבחי' אור המקיף כנו' ואמנט הכוונה שכתבין בעת שחרית בנ' אגודות הסדס תתבאר למטה אחר ענין חנ"ת דסעודת הלילה וע"כ י' פס נבאר כוונתו. ואמנט הויו' ב' אגודות הוא לרמוז אל ז'וין (ה) ולכן אחר שחרית בהס תאמר חיבך זכור ושמור בדיבור אחד נאמרו לרמוז סוד ז'וין המתחברים יחד ונק' זכור ושמור כנו' במס' שבת שטעס ב' אגודות הס א' כנגד זכור וא' כנגד שמור. ודע כי פעס אחר שמעתי ממורי ז"ל כוונה אחרת וזו היא. כי בהקפה הא' תכיון כנגד אור המקיף של חנ"ת דז"א המאיר באור מקיף דנה"י ובהקפה ב' תכיון כנגד אר' מקיף דחב"ד ג' הראשו' דז"א המאיר באור המקיף דנה"י והא' נראה יותר (ט) עיקר :

דרושא' בענין הקידוש וז"ל אח"כ תאמר הקידוש מעומד יא' וענין הקידוש הוא להמשיך אר"פ מג"ר יב'

דז"א אל נוק' שהיא תאכל סעודת' משס ולכן נקרא קידוש לפי שהארה זו היא מבחי' מוחין עלמן דז"א הנק' קדש כודע כי כל בחי' מוחין נק' קדש בסוד הסכמה ופברט מוחין דז"א. ואמנט היה נריך עתה להקיף השלחן פ"א כדי להמשיך בחי' אור המקיף דמוחין דז"א אל נוק' אל בסוד הקידוש לא האיר בה רק אר"פ שלהס בלבד כנו' אבל להיותו אור מקיף עליו עליון מאד כי הוא מקיף אל המוחין עליליון דז"א לכן אינו נעשה על ידינו אמנט מאליו נעשה המשכת האור ההוא והנה המשכת א"פ הוה דמוחין דז"א אל נוק' נעשה בנ' הכנות הא' בסוד המעשה שסוף לקיחת כוס היין בידך בטנה הידועה שנבאר בעזרת השס יתברך ובהו נמשך אליה אר"פ במוחין שלה. והב' הוא בסוד הדיבור שהוא אמירת הקידוש ויכולו שהוא הכל ודיבור היוולא מפי עליון דז"א וכודע כי כל הכל הפה הוא בחי' א"מ וע"י הכנת הדיבור נעשה אר' המקיף אל מוחין דנוק' אבל אינו נמשך מאור המקיף דמו' דז"א כי זה א"א לעשות ע"י אלא מאליו וכנ"ל. אבל הענין הוא כי מאור הפנימי דמוחין דז"א אנו ממשכינ' א"פ וא"מ אל נוק' במוחין שלה וזכור הקדמה שנבאר לעיל כי הטוב' איננה עומדת רק בנה"י דז"א בלבד אבל בהיותה שם למטה היא מקבל' הארת ז"א אף מג' מוחין שלו ע"ד הנו' וזכור ואל תשכח. והנה מבאר לך ב' הכנות הנו' ונחמיל בענין הכנת (א) שמעשה בתחיל' תקבל הפוס מוולג' בשתי ידיך משתי ידיו אל שתי ידיך ותחזיקוה בבחי' בנ' ידיך גם שניהס ותכיון אל מ"ש עתה והוא שכתבין להמשיך יד' מא"פ דמוחין דז"א א"פ אל מוחין דנוקבא כג"ל. ותכיון כי אתה בחי' ז"א עלמו והכוס אשר בידך הוא המל' אשר התחלת ראש שלה היא כנגד החוזה שלך ומתפשטת משס ולמטה כנו' ובתחילה תכיון כי ג' ידים הס יד הגדולה היא בימינא ויד החוקה בשמאלא ויד רמה באמלעיותה שהס סוד חב"ד נמשכין מו"א אל נוקב' ותכיון כי ג' הידיס אלו הס סוד ג' שמות י"ה י"ה פשוטים כודע כי כל מוחין דנוקבא הס משס י"ה ותכיון כי ג"פ י"ה הס כג"מ

גבורות וביאורים: (א) היה נגד החוזה. פ"ח: (ב) ס"א ומשס היא מעלה אלו מ"ג וכן הוא כנח"י: (ג) חו"ת דף י"ד פ"א ודק"ד פ"ב ד"ה ומס"ה: (ד) ל"ב ח"ת תיחא אס יב' ברורין שבת שהוא אב מלכיה. אחר ששון עיין בס' אמת לישקב דק"ב שחלה ז' (ה) תיבת הכנסת ליתא כנ"י: (ו) ח"מ מסיק אנו כמי שחן לו הסדס חס יפשה הקפה שניה זאת יבנל בזכירת הרינו לאל מתפוקא לי' שיכיר כי היטוה להלילס הנרכות בשבת בריח וז"ע: (ז) סוד כונת הריח מיוסדת כפסוק ריה ניחוח וכו' ח"מ כ"ל שהוא פסוק עולת תמיד העשה כבר סונו לריח ניחוח אשה לר': (ח) ח"מ כ"ב ועל"ד ישקב ורחל שמקבלים מן חנ"ת הסס אבל כשאר הסעודות יכיון וז"ן: (ט) וכפ"עה כוחכ שני הכוונות ואינו מכריע: (י) ספ"ח פט"ו משער השבת: (יא) ז"ל ספ"ח כפ"ד משבת מורי ז"ל היה טובה לומר הקידושין דשבת וז"מ משער ואח"כ יושב וטועם מן הכוס של קידוש והיה יתנה להשאר מעט יין בכוס הקידוש וכנסו כנח"ו בסוד אסף שכן להשאר ברכה עכ"ל: (יב) ח"מ דע סוד גדול כי גם טוהו וז' ליו"ס אלא שיש קנא שנינו ואשוררך עליהס: (יג) כנח"י ליתא מלת הכנת: (יד) להמשיך המוחין מג"ר דז"א לנהבא. פ"ח:

בצלין סנק' כשר וכשנע' בו בקיה שפוי טנה עם ר' נור' פרח ממנו גוף אחרא דחשמל שהוא חזובה שגשגה לו אמו חמר מבפנים רמ"ח איברים של המלכות פהיה והוא עם הו"ה ופת שחורה מכחון הוא שם אדני' דהחשמל' הוא ואהיונס' ו' כנו' כתי' ל"כ כסוד אידהו"ה ופת מכחון שמתחי' שם פרי"ז על שם הו"ה. חם ההו"ה הו"ה כמשה ואז כשנלכש ג"כ כגנה בקיה בת פרעה אז פרח ממנו גוף הא' דחשמל וכסנה חזר ותיקן החשמל דבקיה לגמרי ויגשה הכל טוב חס ענין הדרגת ואח"ך שכה בכשרו ר"ל בכחי' גוף הא' של חשמל הנה' כשר דהעור חזר כשר וו"ה המטה שניעשה נקש וחזר להיות מטה ואז נקלכש כגוף הא' דחשמל ח"ס של נעלך ר"ל הרע שבעל ואז נעשה כולו טוב אך לא סודי הכל טוב' דלא הסיר כל לבוש זה אך הטוב שלו נורכך כולו ונתחבר עם החשמל הפני' וחזר סכל כחי' חשמל ואז נק' נגס . שם פ"ב :

קיד בני האלוים עמיט עיין במע' האל"ף אות י"ב וכמע' הא"ף אות ר"ן וכמ"ס ש"ג ח"כ פט"ו :

קטז בהמות כהרדו לך וכל ההמות טמאים לעת ליתכרדו עיין במע' האל"ף אות רמ"ז :

קטז בהמות וחיות ועופות הטורים והטמאי' מטיבן שרשם עיין במע' הא"ף אות ר"ן ועי"ש סט' שיש להם תלב טמא וטמור מהקמ' ולמ' :

קיז בירור הגוף ע"י החל ומע"ט עיין במע' הנימ"ל אות ל"ג :

קיח בן לקב"ו מו הוא סנק' בן עיין במערכת הנימ"ל אות קכ"ו :

קיט בויצינא דקרדינותא (א"ה) עיין לעיל באו' ל"ח סכ' דהיא כבינה

ועיין באות ס"ב שכתב דהיא נברא ר"א . ויל' דהכל"א' דטרעד דהבינה נע' מבכורה דר"א עיין במע' הא"ף אות ד' ודוק . ועיין לק' בקי' חסדי דוד או' קי"ח) :

קי"ב בירור (א"ה) עיין מ"ס לעיל אות ע"ח

והן עתה ראיתי כמ"ס ש"ג ח"כ פ"א סכ' דכל הכיור' במחשבה איתכרדו רמ"ס חכמה דר"א איסי טי' לנבו כתי' דר"א דנבו' דעתי' מתלכש כחיי מ"ס וא"כ הוא נוק' לנבו הכתי' שמתלכש בו חסדי דעתי' שהוא דב' ולכן נעשה הכיור' כה' דלעולם הטקפה היא המכרית וכו' יע"ש . וכוז יתיישב הכל ודוק :

קכז יחורן מה שהקשה א' חכם זה שמו רבי אהרן ז"ל כמ"ס ש"ה ח"א פ"ב עמ' שרכינו ז"ל דמחשבה עליונס המכרד וז"ן . הוא מחשבת אכא וכו' דום סוקר מ"ס כש"ב ח"ג פ"ט דאין בירור אלא כמותיו של הקבוצות ול"ע ע"כ . ולפי"ס לק"מ ודוק :

קכ"א בירור כתב רז"ל כש' המלכים פ"ז ח"ל וספס בימי החול ששכינה היא בגלות בין הקל' והיא נק' . שם כ"ן והיא מכרד' כיורין מתוך סיגנים וכו' יע"ש . (א"ה) ק"ל דכשער המגות פ' כהר כסוד השמיטה כתב ח"ל אכל הינען הוא כי הו"ק דר"א להיותם גבוהים מאר אלוס ידחים לרדת למטה פחול לכרד ולהתלכש כו' ימי החול לכרד כיורו הנו' אכל כיוס' הו"ה הוא כנגד המלכות החתמו' היאוראס להתלכש למטה כחול' לכרד כיורוים וכו' יע"ש הרי כהרדו דהוא סנק' מ"ס כש' המלכים

דפשכונה סוף המכרד :

וראיתי בקונוט' כ"י להרב ח"ק יעקב סנק' חסיד ז"ל שתי' לזה ח"ל ואפשר לימר דודאי דפשכונה מכרית ומ"ס כשעכ"מ ר"ל המל' שכתב' אכל הו"ק' דמל' מכרית וכן נראס מהלשון שכתב אכל המל' החתמונס וכו' וממ"ס כש' המל' והנסה הוא נק' שם כ"ן נראס שר"ל ו"ק' רכ"ן שהיא חתי' דהפני' אינו יורד וכן כתב כסדיא כש' הקק' דר"ז ח"ל מה שצ"ע פנס החתמו' מסתלק סג"ר דר"א וט"ס דנק' אינו אלא כשם כ"ן שהוא כחי' המל' דמיקו אכל כשם מ"ב לא יש פנס בל" :

והנה ממ"ס רז"ל כאן כע"ס וככ"מ נר' דאין כיורד כשכתב ח"ל דהכיורד שניעשה כחי' הוא כפרט' הכינה וז"כ לפר' הסכמה וככתר שניעש' כשכתב לז"ן כנו' אימתי נעשה הכיורדים שלכס דכרד כתב ח"ל כש' המל' וכמ"ס וככ"מ רכס בא"א ובאר"א הנ"ר לא נשכרו והו"ה יורד לבי"ע ועיין חק' דמכות הסגר שסאירך כענין יורדת הו"ה דר"א והוא ופי' שם נ"כ שירד לבי"ע שלהם וז"כ קשה אימתי נעשה הכיורדים שלכס :

וראיתי לעוריו סרכ הספיד ז"ל שכתב דנס כשכ' יש כיורד אלא שסס אוכל מתקן אוכל אכל כחול סס אוכל מתקן פיסולת עכ"ל . דכרדו כהו'סקומיס רמסו פי' אוכל מתקן אוכל . ואש"ל דכחול ע"י שאט מכרדים כיורד פרט' הכינה נ"כ מתכרד עמו כיורדו פר' החכמה ופר' הכתר דהרי כל העולמות ירדו עמדרנתס חפי' ח"א וכל יורדת העולמות הוא לכרד כמ"ס רז"ל כשצ' מארשכ"ו פר' קרושים יע"ש כ ועד' **דכעירב שכת עוליס** כל הקרו' שגכר כאל' דשרט' סכמה וכתי' נ"כ נמלא דכשכת אין כיורד מתקן סקל' אלא סכינה הוא מהקדושה שכתב נכרד כיוס החול' וז"כ וכו' נר' כונת מה' ד' החסיד ז"ל סכ' דכשכת הוא אוכל מתוך אוכל ר"ל שכל ככר נכרד אלא דכשכת אנו מכרדים אוכל שהוא פרט' החכמה ופרט' הכתר מתוך אוכל שהוא פרט' סכינה שכתב נכרד ודוק :

עוד כתב סרכ הנו' ז"ל עמ"ס ח"ל כמ"ס ש"כ ח"ג פ"ט עיין לעיל אות ע"ח דאין כיורד אלא במחור' הנוק' וכו' וכן המחשבה דאי' כיורד לטרך זז"ן וכו' וכן כתב כש' ח"א פי"ו ונס' מארשכ"ו ז"ל פ' סקורי :

וקשה לפי"ז מה שהכריע מוקרת' ז"ל כשעס"ס כפ' שופטים דהשכ"ס סס זכרים ממ"ס כוה"ק דכמש' אחרדוקו השכ"ס ניו' יע"ש ולפי"מ"ס דהכיורד הוא כמות הנוק' אדרבא נראס להסך דהשכ"ס סס נוק' וכדוחק ר"ל דמ"ס דהשכ"ס סס דכרדו ר"ל דכרדו דנוק' חס קלת ראה לוס כמ"ס כשעס"ג בכרבת השיכה שופ' והנה נס אלו השכ"ס דחיס זכרים סס כיוסר שכה ע"כ והוא כמ"ס שם כמ' הנו' והו' אותס הכיורד' שנתכרדו ע"י מוח סנוק' יורדים כיוסרס כסוד מ"ן והו' נס הו"ה עורד ע"ד עכ"ל . ומלשון זכ למדנו לשון העלאת מ"ן דר"ל שעוליס הכיורדים כמחשכס דנוק' דוק עכ"ל :

קכ"ב בהמה נק' המל' והנו' דיש לנק' דאש' שריס למטה ככית רחס שלה ונק' דדי כהמס וכעךד זה נק' המל' כהמה ומסס יונקס כל סקל' . ש' סקל' דרד' כ' :

כי בימות החול הביוריים עד בינה . ואם אסור לברר ביוריים בשבת מתי מתבררים חכמה וכתר חיה ויחידה מן הקל'

זה פרופוס בעובי

אל ש"ק ה"ט זולת בכ' ימים של ר"ס לרד"ק לטוב הכל
כמו כחול ממש כמו שאנו עושים כבוד רב"ק ועש"י
כסדר החול :

ה' שאלה כמ"ט ר"ל כיו"ר שש"ק לטוב ט'
הכל לו' הוכלו אנ"א רב"ר ש'ממחיים
כיום ש"ק והק' מוהרש"ו ז"ל שאין ז' הכל אלה ו'
והטעה כל"ע וראיתי כאו"ם שב' סרפ מוסר'י למח
ז"ל הוכלו סו' נרמו כאין ערוך ל"ד שטא כל
יע"ט :

ויעדן דלא רק דאין בעיניו הכל בק' שכל פט'
סוף הוכל חסד יו"ד אבל כל כלא פ' אק
לו שחר - וז"ל לכוין היכל הז' כאל הרון על כל המעשים
דחי' כל עם ה' והמעשים סוף הכ"ל - (א"ה) וחס
שמעו מהרב ח"ק לישראל כמוהר"ח פ"נא
ז"ל שהוא מכון כתי' האל הפוחח בכ"ל יום דחי' ככ"ל
עם ה' אוקיות נ' הכ"ל ונראה לע"ד דזה יואד
כחן מכולם יען שהוא סמוך ממש עם סו' היכלת
(דוק) :

ו' שאלה כענין השמות שב' ח"ל לטוב
כחתימות הכרטה של יו"ט שהס
קס"א קס"א וכו' אם יש לכוונם בשבת חו"ס כמסק'
וכן יש להסתפק בשבת שאל כו יום טוב מה נכון אם
כטיון הו' מרגליון דש"ק כידוע או שח"ת של יו"ט :

תשובה אחיזו מזה וגם מוסא תנח ידך וכו' כא'
טובים שקולים הם ויבואו שמים ויחזו
ככל ברכה וברכה המרגלית רשבת והסס גל יו"ע
שנים שנים ככל ברכה - ואעפ"י שאי' כתיבת הרמ"ו
הנ"מ בר"ו שב' דאין לכוין כ"א בשמות של יו"ט סדר'
לע"ד ככתבו וכמקומי' אנו עומד וסבוכר וכו' :

שאלה אם יש לכוין כונת האכילה של חל
כשבת ה"ט .

תשובה כך לריך לכוין כלי מנרעת וכו' והאיה
ממ"ט כסה"כ כדדוש"כ של לול ש"ק ח"ל
והנס ענין אכילה הסעודה וטחינה ע"י ל"כ שטיס
נהכ' כסעורת החול ע"כ . וכן כחכ כבונת סמור
כליל פס' וכן כת' מוהרש"ו ז"ל . כסדר לול פסח ח"ל
שנחן ערוך לריך לכוין כונת האכילה ככתוב אלילט
כמקומה וכך היה עושה מוריט הרב שר שלום ז"ל וכל
הסברים וכן אנחנו עושים פה היום :

ואעפ"י שקשה הדבר אך יש כירוד בש"ק וסרי
סו' מט"ל מלאכות שאיכיון עליו סקילס
ופנמו למעלה ראש כשמים ממעל גדול מאד כמ"ט
הז"ל בשעה"מ פ' כהר ח"ל ולפי שאין כירוד אוכל
מחוך פסולת אשר כו"מ נעשית כיום ש"ק כי הכל
אוכל נמור-כלי פסולת יעש"כ א"כ חופה איד אנחנו
מכוונים כחפי' ובמלת והאכילה לכר כי זה לריך כל
החפי' והמגזל לכר כירודי או"מ אנ"ך דרש"ק ששגו
כאפי"ע לעלותם למקומם ושורשם העליון עד ח"ק
והם מורוטים ע"כ וס"ג דא"ק ומשך לאחוס סבור'
שעלו קשלותם מהעוטים דא"ק וס"מ פ' החדש מן
המלת דא"ק והשמים אוחס בכירי' שכירדו תשלו'
הלך לסס כט' כ"ו לירדני מרע א"כ כשבת אסור
לכרד :

אבל דע כי כל מה שאנו מכריזים ומכוונים בחפי'
שכחות ה"ט הוא כעולם סאפי' עגמו כי
עד שם עלו כירודי סקול מהמלכים שטורדו כחל
ועתה כיום ש"ק אנחנו מעלים אוחס מרדוקס למע'
ממרד' למקומם ושורשם קעליון חס סוס אומר סוכ"ר
סחפיר

אין אנו אומרים תיקון דתל כאלו ימים מטעם הנו"ג
ככל ימי העומר אין אנו מכוונים כונת החפי' ואין
אנו אומרים תיקון דתל רבולכת ונחקנת בהמשך ימי
העומר ואין מסתלקים המוחין ואינה יורדת ככריאה
גם אין אנו אומרים חי' לאה כתו"כ דספח וכן אין אנו
מכוונים כלימוד סקורה כח"ה ככונת לשמה להמשך
לק כל אוחס הארות ללאה והט' כי סוף מנה משומרת
ככל ימי הפסח כט' . גם אין אנו אומרים כליל ש"ק
וכלילי יו"ט חי' לאס וכן סוכה כס' יפה שעה דקל"ה
ע"א יע"ט :

האמנם חלוקים עליו חכיריו כענין זה סוף
המס דאשן כק' הארס הנדול כענקים
סרכ ססוד כמוהר"ח דלס רווס ז"ל עיין כספרו
הבסוד תורת חכס דסס"ד ע"כ יע"ט . ושני בק' הרב
החסיד מנן דוד כמסר"ר דוד מאנא"ר ז"ל . ויכא
השלושי ויכריע הרב המופלא ח"ק כמסר"א עזריאל
ז"ל עיין כס"ס ומרת סארן ואזכיר רביו לק' כס"ה
שכארך סרסוכ כענין זה והכיבוא רחיות נכונת כרעות
וישרת לריך לכוין ככל אלו הימים יעש"כ וכסר"ד
כתב ושומע לו ישכון כטח וסא' מפחד רעה והכזן לכו
כטות כה' . כאופן דמלוט תלת סמכי קטוט דקיימי
כשיטה אחת לריך לכוין ככל אלו הימים חכו מלכר
שכל סמקולס סקרימטיס ונחחול מהרב סקרוס
הרמ"ק ז"ל ותלמודו סק' מוסר"ו ז"ל ומוהרש"ו ז"ל
ומסר"י ז"ל וקרמ"ע ז"ל והרמ"ו ז"ל ומסר"ס ז"ל
ומסר"ח סכחן ז"ל ומסר"י סרוק ז"ל ומסר"מ ז"ל
וטרב מ"ח ז"ל שטיס עשר נשיאים וכהנה שלמים וכן
רכיס דנראה לכאורס רסכ' מרנן דיש לכוין כלאו הימים
מדשקקו ולא דכרו מאומם אכודאי דכל כהאי מלחא
לא אישטמיט לחרמיניהו מלכי להכזיר ענין זה וכפרט
מלחא כנחא שכח רמי שמכוון כאלו ימים עושה
פנס וכו' סיה לריך להכזיר ענין זה להכזיר אותנומה
וזשקיקה :

והנה כענין זה רחיתי להארך ולהרחיב הדיבור
ושוב אמרתי לעור אני לומים ומי אנכי
קולעת ולא איש אפרות שלא כפתחו כו עיניו להכניס
ראש בין הרס הגדולים האלו על כן וחלתי ואירא
ממות דעי אבל כל ימי אני מלעגרי כוח וכמו לער
כנפשי דמי יעלס לט השממים וישמיע אוחנו אחו
ריך וסרס כענין ס' ואיזה ררך ישכון אור ואל אלקיס
כוא יודע דכונתי לשמים לעבוד את מלכיו עבודס
תמס ואנחנו לא כרע מה - נעבוד את ס' דיש לרדין
לכאן ונרדין לכאן ומכל הדריון קשיא :

כי ע"כ נעתי כרעתי רעת הדיוט לעשות פשרה
ולאחז מזה וגם מזה דסויט כשאט מפסלל
בקהל ססידס איני מכון וען שסוף אחרה דמר מרן
מלכא וסס קיכלט סורא' כרס כשאט עמדתן מכה"כ
וב"ש חן מעס"ק ודש' חי' או איני מכון ועל הכל
יש לי על מו לסתך סמוכיס דרכן ואלו ואלו רכרי
אלס"ס סייס וס"ס א"ס :

(מכאן ואילך סס קלת שר"ת וסקדמות כטות לענין
כונת סתפולת סקונטריס ס"ס ומרת סארן כ"ו
הז"ל) :

ר' שאלה אם יש לכוין כונת עליט לשכת כל
סכו' כשכתות יו"ט . חשו' סשמות
אין אנו מכו' זולת ככללות להמשך אוחס מקי'
לעלותת ולו"ן שאין אנו יודעים כפרעות סשמות

שפת אמת

הספיד ו'ל שגן מכרז אוכל מתקן אוכל דשרי כחן שאין אכחנו מכררים מכי"ע התח' שיש בהם תערוכת טו"ר ומזכרת הרבה לחיו' כן האל"ם חיד' כ' רבינו ז"ל כוונת בחשי' ש"ק ח"ט ולתה אכחנו מתפללים וכמו שסק' ח"ל כשעה"ת בענין השמיטה וע"ש (א"ה) וענין פקונטרסי אמת ליעדק ליעל כמערכת הכי"ת אוח קכ"א):

אל"ה דקשה לזה כימי ר"ה שפוא וי"ט חיד' אכחנו מכררים מכי"ע חתמו' ממש שכ"כ ח"ל רבנות ההפלות של ר"ה הוא כמו החול ממש. וזין גרמא שכל המקובלים הקדמונים לא היו מכוונים כשכחות ח"ט כלל וסיע"ב:

ה' שארה כשחל ר"ה בשבת בוס"ו שבעה"ר בהמ"ק חרב ואין אנו תוקעים שופר כיום א' כמה נחנן ספימיות ואין חזרין העותין וכל עמין שנעשה בתקיעות ואין לומר שנעשה ממילא דא"כ למה היו תוקעים בזמן הבית וגם בוס"ו כל מקום שיש כ"ד סעמים חייבים לחקו' מזכרת שאנו נעשה ממילא וכן בענין כונת הנסירה וסו"ו חיד' נעשה. וכמו כן קשה כשחל יום א' של סוכות בשבת חיד' יבואו המעבדים על הסדר אם לא נמשך המסר הא' חס קשה בכל שנה ושנה בשבת שבתוך החג:

תשובה חיד' לכוון כל כוונת דשייכו לר"ה והר"ו וגם כונ' התקיעות חיד' לכוונת כמחשבה כדי שיכא יום כ' על הסדר התפי' והתקיעות דכ' ימים כיונא אריכתא הם וחדא חיד' לזכרתי ואם יקושיית לא מפני זה נחלל לכוון בימים נוראים שכל התפי' של כל השנה תלוי' בר"ה כמ"ש ח"ל כס"כ כדדוש קלילה וכע"כ כש' הנסירה ולענין כשחל יום א' של חג בשבת וכן בשבת של חו"ס חיד' לומר שכונ' א' נמשך חלקו וחלק שבת וחיד' לכוון בוס וסיע"ב. (א"ה) לא ירעתי למה חילק בין ר"ה לסוכות דבר"ה

לחיד' לכוון ביום ש"ק כמחשבה ובסוכות חיד' לכוון ביום א' חלקו וחלק שבת ולא אמר כן גם בר"ה לכוון ביום א' חלקו וחלק שבת ולבאורה יותר מסתבר לומר כן בר"ה וענין רכ' ימים כיונא אריכתא רמונא דהפני' וסו"ו הם ענין א' כמ"ש ח"ל רכל מה שיש בפני' יש כתיב' לא כן בסוכות רכל א' נדרש לעלתו ויש ס"ד דעבר וימו כעל קרבנו א"כ שיד' שפיר לכוון ביום ש"ק כמחשבה להמשך וכו'. ע"כ נלע"ד דהטוב והישר היא בין בר"ה ובין בסוכות לכוון ביום ש"ק כמחשבה ולכוון ג"כ ביום א' כשע"ה המעשה חלקו וחלק שבת דיעדק הוא המעשה ואחז מזה וכו':

ט' שארה כשחל יום כ' בשבת בענין אמירת אב הרחמן במנחה של ש"ק נפל שפרש בין הסכירים דו"א אב הרחמן ויש אומרים אב הרחמים:

תשובה ירעתי הוא שלא לומר כ"א אב הרחמן כמו במנחה של יום כ' שחל כימי החול דאין לומר כ"א אב הרחמן ה"ס נראה שהוא כשחל בשבת כיון שאין עולין ו"ה ולאה כ"א בישא"ת כמו כשחל בחול ומי שאומר להסך עליו הראיה. (א"ה) הרב סחסיד אור החיים מוסר"ח רילה רחה ו'ל כתב כס"פ ר"ל בר"ה ויום כ' שחל בשבת אב הרחמים וז"ל ואני תפלתו ואין לומר לרקתך וכדומה לי שכן אנו נוהגים כק"ק חסידים וסבחר יבחר):

י' שארה כימים שאסורים כהספד חזענית ואין אומ' העבורות הפיס חענך אימתו עושים חזונים הנעשים ע"י העבור והשחר כירוע ובאמת אמרו שכימים שאין נפלים ע"פ מחמת מנהג כמו אחר ספסא וסוכות ומילה וחחן וכיונא שלא נזכרו כש"ס וספרא וספרי וחוס' אין ספק שהירא את דבר ה' והחכמים יודעי העיתים הכאים בסוד ה' דחיד' שיאמר העבור ופ"א חענך ביט לבין עצמו. ומה שאנו מסתפק הוא כימים שנזכרו בש"ס ח"ל. והא"ת שנעשים ממילא ככח קדושת הימים ע"ד מ"ש ח"ל כדדוש סוכות שנכנסים החס' הפני' דחי' כן כפור לסוכות ממילא ככח קדושת הימים. וס' חינו שחר ר"ח נרול מכל אל"ה הימים ונכ"ל חולד' הסלל לזווג לאה ולחיד' לכוון בקריאת ט' ת"ד דו"א דהעמים בקדמי רמז המלך קדמי וכו':

תשובה נלע"ד דחיד' לכוון ככוונת הל"ב לעשות כל חזונים ואחר כונת הל"ב סן חן הדרכים אלא דק' לזה ראש א"י ספיה חיד' לפני' לכוון לעשותם היו מתקנים ח"ל חזנה דבר של חפי' כמו שחקנו הסלל והדבר ספק אלנו טובא. (א"ה) לא ירעתי חיד' נעשה החיקון ככונה בלבר כלי שום אמירה ודיבור של חפי' דגם הדבור הוא עיקר החיקון דכמו שארז"ל חפי' בלא כונת כגוף בלא נשמה כמו כן כוונה בלא חפי' כנשמה בלא גוף דהתפי' הוא חנוף. ע"כ נלע"ד דאפשר דבאלו הימים נעשה כל החיקון ככרכת שיש שלוש כנודע והנס' דירעתי דכרכת שיש שלוש נעשה הזווג חו"ן הקטנים וככ"א נעשה זוג דו"ן הנדולים וזו כימים שיש כפ"א אכל כימים שאין כפ"א נעשה כל החיקון ככרכת שיש ש' הקטנים עם הגדולים וחיד' לכוון בוס ופ"א חת"ס):

יא' שארה ככמה עניינים מהנהגת העולם ואינם מובני' שחרי כי ח"ל כס"כ כדדוש ו' של פסק דוקן לכנה הוא כבר ידעתי או שיען שנה וכן ככ"כ כע"כ ככ"מ ובשעה"ת במלות מעמי שינה תקום ואנן חזינן כמה וכמה ככ"א שמחלכטם זקנס עורינו באיכו כן ארבעים שנה ועוד אכחנו ככ"י כדדמי לז"א ואיד' יש לנו י"ג ת"ר וסלא כז"א לא יש כ"א טת"ר ואפי' בעת אמירת העבור לא יש כ"א י"ג הארות ולא הם עלמס. ועוד דתו' ג' הוא אריחא דשפה העלונה שלא יש שערות ואנן אית לן. ועוד חיד' יש שערות שחורות כראש האשה וסלא ככל ספרי מר"ן חק' כחוב לאמר דשערות הטק' אדומות כהרגמן ולא שחורות ועוד דש כמה אנשים ראית לכו זקן אדומס בארגמן ועלם ספק ראיתי וען שהכלל דכיל לן ח"ל הוא סו' אש"ל ארו"ס כנוק' שחר כז"א לבן כז"א:

תשובה יוכן כמ"ש ח"ל כע"ס ש' הולדת חו"א כי האדם והאשם אינם רחמים לת"ת ומל' לכדס אך כל אדם נרמזים בו כל הי"ס מא"א ער הנוק' וכו'. כי מין האדם הוא כולל כל מליאות הי"ס ע"כ. ולפי"ו אפ"ל דמא"ס לפעמים שער לבן והוא עריין בחור משום שלקח בחי' יחירות מא"א וכן לפעמים שער ארגמן שלקח בחי' יחירות מהנוק' וגם יש לנו י"ג ת"ד כמו א"ה ושערות קטנות כהרחא דתו' ה' וכזה יקודטו כמה עניינים ודוק: (א"ה) וענין לעיל כקו' אל"י כמ' האל"ף אית ק' וכו' דרל"ת אות ח' כמ"כ וכמ' סת"ו אר"ת י':

חיים פלאגי עצמו בשו"ת לב חיים חלק ב (סימן בראשית רבה פרשה כט): מעשה בחסיד אחד שמונת לברך ברכת האילנות בשבת. שצא לברמו בשבת, וראה עוללה אחת, וכרך (מד),

סימן רכו' אות ד

* והנה כהן החיים שם הוסיף: ונראה שלפי דברי המקובלים שעל ידי ברכת האילנות מבורר ניצוצי קדושה מן הצומח, יש איסור נוסף משום בורר בשבת. ולכן אסור לברך ברכת

האילנות בשבת ויום טוב. ע"כ. וראיתי בספרו שו"ת באר מים חיים בכתב יד, שנשאל על זה,

שהרי גם בכל הברכות והתפלות אנו מברורים, והשיב, שזהו לצורך אותה שעה, וקיימא לן בורר אוכל לאלתר שרי. מה שאין כן בברכת האילנות שאינה צריכה לאותה שעה, שהרי יכול לברך ברכה זו בכל חודש ניסן, והרי זה כבורר לצורך אחר זמן שאסור. ע"כ. ותמיהני שמנין לו שבענין רוחני כזה שייך דין בורר, וכל המלאכות האסורות בשבת למדנו ממלאכת המשכן, וכל דחקון רבנן כעין דאורייתא תקון. וכן ראיתי להרה"ג המקובל ר' נסים כדורי בספר מעשה נסים (עמוד קיב) שהעיר ע"ד הנה"ח הנ"ל, דמיש שלפ"ד המקובלים אין לברך ברכת האילנות בשבת אינו מוכרח.

ע"ש. וכיו"ב כתב המשנה ברורה (סי' שכח ס"ק קמג) על מ"ש מרן בש"ע שם, שמוותר ללחוש בשבת על נחשים ואין בכך משום צידה, שאע"פ שהם ניצודים ע"י הלחש, עד שאפשר לתופסם, מ"מ כיון שאין זו צידה טבעית, מותר, ואפילו אינם רצים אחריו מותר. ע"ש. ובאלו הכי יש להעיר ממה שכתב הגאון רבי יוסף חיים בספר בן איש חי חלק א (בקונט' שני אליהו דף כג ע"ב) בד"ה ונראה, שהבירור ברוחניות בשבת דומה לבורר אוכל מתוך אוכל במין אחד, דקיימא לן בשלחן ערוך (סימן שיט) שמוותר לבורר אוכל מתוך אוכל לאכילה והם מין אחד, וזה הבירור שברוחניות מתוך קטנים, שאין זה נקרא בורר, הואיל והכל ראוי לאכילה והם מין אחד, וזה הבירור שברוחניות שבוים השבת הוא כבורר אוכל מתוך אוכל במין אחד, כי הכל הוא באצילות, והכל קדושה גמורה. ע"כ. וכ"כ עוד בשו"ת רב פעלים חלק א (בקונט' סוד ישרים סימן ד). ובספר עוד יוסף חי (פר' יגש סוף אות יב). ע"ש. ותנא דמסייע ליה בספר אמת ליעקב ניניו (בקונט' שפת אמת דף קב סע"ב), שכל הבירורים שאנו עושים בשבת בתפלות וברכות הם בעולם האצילות. וכן היה אומר יד ע"ב). ואם כן אזלא להא סברת הכף החיים לפי המקובלים, שעל פי הסבר הגרי"ח מותר גמור הוא. שריד בשו"ת ישכיל עבדי חלק ח (עמוד קפו) שטרם להסביר דברי הכף החיים הנ"ל, וכל דבריו לא יועילו ולא יצילו וחדש איסורים שאין להם יסוד ולא שורש ולא ענף בש"ס ופוסקים. ובפרט לפי מה שכתב הגרי"ח הנ"ל, שהיה רב רבנן בחכמת הקבלה. ואני על משמרתו אעמודה. וכן פסקו להקל בשו"ת שרגא המאיר חלק ח (סימן יג אות ב). ובשו"ת יין הטוב (סי' מה). ובשו"ת רבבות אפרים חלק ה (סי' קצא אות א). ע"ש. והרה"ג רבי אברהם פלאגי בספר וימהר אברהם (מערכת ב' אות צט) כתב בשם הרה"ג רבי אברהם פונטרימולי בדרשתו, שחקר איך מתפללים

בתלמוד שלנו, בעירובין (מ:), ובפירוש רש"י דעתו דעת עליון להחיר בראיות נכוחות. ושם וכן פירש הגאון רבי דוד לוריא במדרש מצאתי עוד בספרו זכירה לחיים (סוף פרשת

בשבת, והרי אסור לברר אוכל מתוך הפסולת (שלא לאלתר). ותיירך, שמכיון שיש בזה פיקוח נפש של נשמות הצדיקים מותר. ע"ש. ועל כגון זה י"ל אין משיבין על הדרש. ועיין בשו"ת ויען דוד

(חאו"ח סימן לח). והן עתה נדפס ספר ידי חיים להגאון רבי יוסף חיים, וראיתי שם (בעמוד ז) שכתב שאין לברך ברכת האילנות בשבת ויו"ט, שאף שהבירור בשבת הוא אוכל מתוך אוכל, על ידי ברכה זו נעשה בירור אוכל מתוך פסולת, ולכן אין מקומה בשבת ויו"ט. ע"כ. (וכ"כ עוד בספרו

אורח חיים עמוד ז). ואנו אין לנו עסק בנסתרות. צא ולמד מ"ש הגרי"ח עצמו בשו"ת הוד יוסף (סי' נ עמוד מג): שהביא מה שחקר הרה"ג מהר"א פלאגי בספר אברהם את ידו (דף ד), שלפי מ"ש בהקדמת הוזה"ק (דף ה) על הפסוק כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני "עושה" וכו', שהמחדש חידושי תורה בורא שמים חדשים וארץ חדשה, א"כ איך מותר לחדש חידושי תורה בשבת, והרי עובר על לא תעשה כל מלאכה. והקשה עליו הגרי"ח שדבריו היה לו להקשות על כל מצוה שאדם עושה בשבת, שבורא לו מלאך אחד, כמפורש במשנה (פ"ד דאבות), ואיך יהיה מותר לו לברוא מלאך בשבת, אלא בע"כ דשאני מלאך שנברא ברקיע או שמים חדשים, שהכל נעשה באופן רוחני ולא שייך בו דין מלאכה כלל. ואפילו מי שבורא אדם בספר יצירה, אין בו שום איסור, שהרי כלל ידוע הוא ככל הש"ס שכל איסורי מלאכה ילפינן ממלאכת המשכן, וכל שלא היה במלאכת המשכן אינו אסור בשבת, והרי לא היה במשכן שום מלאכה על ידי צירופי שמות ואותיות שע"י ספר יצירה וכו'. ע"ש. ודון מינה ואוקי באתרין. וע"ע להגרי"ח הכהן בספר זכרי כהונה ח"ב הנד"מ (עמוד רצה) שכתב, שהיה מנהגם בגי'רבא לברך ברכת האילנות ביו"ט, ובשבת היו נמנעים משום טלטול הסידורים שיש בהם נוסח יהיה רצון שנוהגים לאומרו, ומ"ש הרב מועד לכל חי לגזור שמא יתלוש, ידוע שאין לנו לגזור גזרות מדעתינו, ומ"ש הרב כף החיים שיש לחוש בזה ע"פ הסוד משום בורר, פשיטא שאין לחוש לבטל המנהג מכח זה, כיון שע"פ הפשט אין לחוש. גם כבר כתב הגרי"ח בקונט' שני אליהו שאין לחוש בכיו"ב משום בורר. ע"כ. ועיין בשו"ת הירב"ו (חלק ד' סימן קח) שכתב בזה הלשון: ואל תאשימני ותחשדני שאני פוסק הלכה ומורה הוראה על פי דרך הקבלה וכו'. ע"ש. ומרן החיד"א בספר מראית העין בחידושי לסנהדרין (ק): כתב, שאין להוציא דין על פי סודות. ע"ש. ובשו"ת תתם סופר (חאו"ח סימן נא) כתב, ואני אומר, כל המערב דברי קבלה עם ההלכות הפסוקות חייב משום לא תורע כרמך כלאים פן תקדש המלאה וכו'. ע"ש. וע"ע בשו"ת מנחת אלעזר חלק ב (סימן עז אות ד). ובשו"ת מהרי"ץ דושינסקי (סימן ב). וכן הורתי הלכה למעשה בשנת התשנ"ה שחל ר"ח ניסן בשבת, ובירכנו בשבת ברכת האילנות ברוב עם כמנהגינו תמיד לברך ביום ר"ח. ואכמ"ל.

מעיר חירושי שער הבונות קודש נו

עוד עס צדק קיין עיאל ד׳׳ה ד׳׳יע א׳׳יכ לונה אין אונזרע יענות וועט: כ׳׳י א׳׳נ׳׳י עני אונזר נעט לעצט ווערען היינט שידוע מיט האוהק שונטה שווערעך דעלעך וכו׳. ופני וועט כפני חנה ר׳׳ל ששצטו הוה שוה צעלע דענערויחע כלה וועט דערז׳׳ל וידוע מיט צנה׳׳ט שפילע נקצט צ׳׳ן דצ׳׳ן וצן דמי׳׳ה ויהי׳׳ם כולו מי׳׳ה היינט צמי׳׳ דכורא וע׳׳י נאה לעצטו ציוס ולא צילע צי שצחיס צצ׳׳ט שוה אחו דכורא ונתן וחתנה צענד עין:

עוד לאלוה ויילין שוה שורש שונטה ויסקוד דלחא עילאה והלילה הוה צמינת יסקו׳׳ת כידוע עד לחט דשחית שצת שעוליס צנה׳׳י דל׳׳י עי וע׳׳י נאה ויהי׳׳ה דוקה צשחית שסס יקוד דלחא ולא צווקק וצונחנה ונר׳׳יס ונתיקיס דצרי אונט ו **ישלום:**

שם צדק קיין עי׳׳ צ׳׳י ד׳׳ה להמזיר הפיקדון לצעלי: כ׳׳י לא ידעתי ונה ריבותיה דוערע׳׳ה זיעיאל צזה יותר וכל אדם שכן דרכן של בני אדם להמזיר הפיקדון לצעלי ולא נחשדו ישראל צזה מי. אציגדור:

ואנ׳׳י הלמידו אונזר שחידוש גדול אשמועינן שלונטי לא אונזר שפיתנו לו צחורת פיקדון אלח עי׳׳ד זכה נועל חלקו וחלקו צחירו צביע וכמי׳׳ט צל׳׳י עי׳׳ה עשרה דורות ונח ועד אצרהס וכו׳ עד שצא א׳׳י וקיבל שכר כולם. ופירשו סס שזכה נועל חלקו וחלקס וכן כל הלתיקיס כיולא צו ואין שום אחד שהמזיר ונה שזכו לו וון השמים וכי יש וולך שנותן וחתנה וחוזר ונועלה. אלח ודאי נוצ עין הוה יצורק ודערצא שנה צנחית חלקו שיהי שלו וועט כונחת וולך אונט ו **ישלום:**

עוד עס צדק קי׳׳ עי׳׳ ד׳׳ה הלריכה לכיון ציוס שצת: כ׳׳י אין זה לשון ווערע׳׳י זל׳׳ה אלח כך לשונו צקי הכונות ישן ונכ׳׳י. אך הניצ הצ׳׳י כדרך צציארנו צחול לא נחצאר לי ונקכ׳׳י עכ׳׳ל. וע׳׳י יראה הוואה שמוערש׳׳ט זל׳׳ה לא היה לו זה הגירסא וכן הנו׳׳ל שכונות השפילה דצצת לא קצל והוה קידר כל הכונות כמו צחול אלח שוה צפרלוק העליון שוה קדש שוה חכמה עי׳׳י הכולל דכולס הוועלצשים לל׳׳י וועגרונ עד החמה כמי׳׳ט נה׳׳ט ד׳׳ק עי׳׳י והגס שיש לו כ׳׳ל לל׳׳י צערכו אלל לא נודע לנו כ׳׳י הנרכמי שוה האורות וע׳׳י לא יש לנו כליס צקידור של שצת ואפשר לוור שזה יהי׳׳ה וי׳׳ט ווערע׳׳י זל׳׳הי שאל קצל הכונות של הפילות שצת שאס לא יש לו כליס היכן ישרה הרוחניות אלל אנטו אין לנו אלח דצרי צן עסי רסי וכי גס צחול יודעים הכליס אשר צשי השמות וכי יש אותיות אלו לונטי אלח ודאי לא כונש׳׳ה נה׳׳ט צהק׳׳י כן גס זו לעוצה חכמה דצצת לא שכל וצויה נועט וכו׳ יתוקן הכל צה׳׳י על אונט ו **ישלום:**

שם צדק קי׳׳ עי׳׳ ד׳׳ה הס קוד נה׳׳י דלחא וכו׳: כ׳׳י ר׳׳ל נה׳׳י דחג׳׳ת כ׳׳י. הרי צפירוש אונזר הרצ נה׳׳י דלחא או נה׳׳י דל׳׳י והיינו שר׳׳ל צפירוש כמי׳׳ט הת׳׳י 77 כ׳׳י עי׳׳י שזה נה׳׳י דחג׳׳ת הס ונלכיות דל׳׳י עי׳׳י היינו יסקו׳׳ת דל׳׳י עי׳׳י כי כן ונחמי ליל שצת נקי קדש ואקיר צמלכה כמו יוס שצת וועט ווערצ ונעליס צמיאל ונגלה צמקוס אחד ונתן לחכס ויחכס עוד כתיב כי הס דצרי אונט ו **ישלום:**

עוד עס דק עי׳׳ עי׳׳ ד׳׳ה לנשק עי׳׳י הידיס וכו׳: כ׳׳י הוואה יראה שחוק עשה לנו האלהי ש׳׳ר ק׳׳ק ונהו הכישוק עי׳׳י היד ולא צפנים של יד או יקח סחס כישוק של היד ועכ׳׳י נראה שלא פירש שום דבר ונהו עי׳׳י היד דנקע צחמי לשון. ועוד הוה אונזר א׳׳יכ ש׳׳ר הנש׳׳י

שחדיר הקטן נושק ידי הגדול ולא ולינו להיפך צסוס וקוס והוה וצירא א׳׳יכ ש׳׳יאל יודר ונושק ידי הוועלכות שיהי לונטה וווננו והוה פלא שצא לפרט ומולא לכתוס ולחחוס ולהעליס ווערצ ת׳׳יח שרלה לגלות עדין נראה סתוס וחחוס. ונאור גברי קטן לכבוד קצה׳׳י ונה שזיכנו ה׳׳י ונתן לחכס ויחכס עוד כתיב קטן לכבוד קצה׳׳י ונה שזיכנו ה׳׳י ונתן לחכס נשיקת שוש והטוקי שנקי קטן נושק ידי הגדול שוה הזכר ונקי ג׳׳יכ שגדול נושק ידי הקטן שזוכר השפיל הראש שלו היינו החצ׳׳י שונשס יצא העיפה והיינו שנסק צראש שלו שוה סס הפה לידים של התחת׳׳י שהידיס הס נקי ח׳׳יג כידוע והיינו שנסק לח׳׳יג של הטוקי כי העיפה כלול ח׳׳יג וכשהאשה ווערעט תחילה יולדת זכר ולהיפך כשהטוקי שיהי הקטן נושק אחריו של יד הזכר יהי׳׳ה הולד נוקי ותדיר הקטן נושק לגדול כי יותר ווהה שחיש רולה ליסא אשה רולה ליכסא אלל האונט צהעלס שגדול ונשפיל ראשו ונישק ידי הקטן ודוק והארך צחכונות של ה׳׳י כוולכיס זיעיאל ותשלח ותשתווס ותדקדק ותראה אס הס דצרי אונט ו **ישלום:**

עוד עס דק עי׳׳ עי׳׳ ד׳׳ה אס י׳׳ צרורים צצצת: כ׳׳י תינח על תינח כיון שצצת נקי קדש וכל הימי׳׳י נקראיס ונקראי קדש עכ׳׳יפ אונזר לנו ווערע׳׳י זל׳׳הי סכל צמי כלולה ונאצי׳׳י כי י׳׳ס נקי אצי׳׳י וכ׳׳י כלולה כוה פנעוים עד א׳׳י וקן כמי׳׳ט צעה׳׳י ענק ה׳׳י יש צו אצי׳׳י דפינמיות ואצי׳׳י דחיל׳׳י כמי׳׳ט ש׳׳י פ׳׳יח ו׳׳יכ זה הצירור של ש׳׳י וימי׳׳י הוה וון הצ׳׳י שלו עלמו שכולו נקי קדש אפילו צ׳׳י התחתון שלו ר׳׳ל צ׳׳י דלצ׳׳י דחיל׳׳י שלו וצרה׳׳י צעלמו ווכל לצרר ולאכול ולנולטל צכל העיר כולה כי כולה נקי רה׳׳י ונקי ונצרר אוכל ונתוך אוכל כמי׳׳ט הרש׳׳ט וצחקדומה ווערע׳׳י זל׳׳הי הכל מתוקן שפעליון נקי חלילות והתחתון נקרא צ׳׳י צערכו וז׳׳י נקי צ׳׳י ליסקו׳׳ת ויסקו׳׳ת לל׳׳י ול׳׳י לל׳׳י אלל וצזה הכל שלוס. עיין צחקדומה נה׳׳ט וצזה סס פשוט דצרי אונט ו **ישלום:**

עוד עס צדק עי׳׳ עי׳׳ ד׳׳ה צמי שאין לו הדס וכו׳: כ׳׳י וייל שיכול לעשות צית קיכול צעלי לולצ ולשונור צ׳׳י גי צדי הדס כשר ויהי׳׳ה לו לכל השנה להקיף צו ולא להריח צו וכונת הריח יכוין צשאר דצריס של ריח נוצ כיון שהדס הוה ונשולט הרמז להנשיך ווקיף חגי׳׳ת צועשה והיינו לקיחת ההדס וע׳׳י נראה שאין חילוק צין ישן לחדש וכן **אנ׳׳י** נוהג פה ירושלים עה׳׳י חוצצ׳׳י וה׳׳י יתקן הכל צאונט ו **ישלום:**

שם דק עיאל שסס ונכ׳׳י ווחי א׳׳י: כ׳׳י וולד ווחי כ׳׳ל היינו שר׳׳ל סכל הימי׳׳י הוה צל׳׳י כידוע וגס יוחי אלל היינו יוד ה׳׳י הכל דל׳׳י ונקי הארה דלחא ודוק צפענה׳׳י פרק עי׳׳ ועיין ש׳׳י הוועלות פ׳׳י צא דצרי אונט ו **ישלום:**

שם עי׳׳ ד׳׳ה: כ׳׳י וישצוה ציוס הז׳׳י ל׳׳ל קודס ויצרך אלהיס פענה׳׳י דק ל׳׳י עי׳׳ ושס הלשון מתוקן: **שם** דק עי׳׳ עיאל ד׳׳ה (א׳׳י ל׳׳י כי לונעלה וכו׳: כ׳׳י ונחאצ׳׳י פ׳׳י לע׳׳י ויירי צאה׳׳י דידין וכאן איירי צאה׳׳י דההין וכן וולא א׳׳יכ צקי אהצת ה׳׳י:

שם עי׳׳ ד׳׳ה ותכוין כי צי לחמים וכו׳: כ׳׳י ודי לחמים האונלעיים ג׳׳יכ הס הו׳׳י אחרת שליטת עי׳׳י הני וועט ותכוין וכו׳ כ׳׳י:

שם עי׳׳ ד׳׳ה והוועלערך פעוים הכל וכו׳: כ׳׳י עוד אפשר לונות צ׳׳י העל כנ׳׳ל כ׳׳י:

שם דק עי׳׳ עיאל ד׳׳ה נר׳׳י וג׳׳י הס צמי נוקצין וכו׳: כ׳׳י ושלשתן וון המלכו הנקי לילה ושלשתס הס וכו׳.

שם ד׳׳ה צציוני החול הקדישים וכו׳: כ׳׳י אונזר אציגדור חלו

התימא הראשון זה של הגב׳ שחר׳י אסור לעשות בירורים בשבת

שמי' ש' הודרת איו' ויו' פ'ד

המכריע שזה הלשון סביבהם . ללע"ד
 מה ש"ל דהיי אפסר להזווג החכמה עם הבינה שגברון ואל
 יסוד החכמה הוא בחר ע"ג ראש הבינה שגברון דל"א ואל
 הבינה הוא למטה בסוס הגרון ואין היסודות מוטות זה ענין
 זה . אמנם לפי מ"ש הכא שזווגין ע"י הלשון יחא כי הלשון
 הוא מעורה בחר ובגרון והבינה מעלה מ"ן א הלשון ואל
 הקך נוריד מ"ד א הלשון ואל מזווגין הטעם ביח ואל
 בח' הרק הנחמול בחר הפה . וכו' יסוד ע"י ואל
 ש"ל דהיי קרי ללשון בח' דעז המכריע בין החיוב
 והלא דעז דל"א המכריע בין החיוב הוא יד לחיוב
 בין חרין כחפין דל"א כמבואר בפ"ה דש' א"א ואל יד לחיוב
 הפה שלו . אמנם לפי מ"ש הכא יחא כי הלשון הוא כולל מחיין
 שהם ה"ח דטעם החכמה וה"ג דטעם הבינה כדונמת הדעז הטל
 ה"ח וה"ג ולכן נקרא בשם דעז המכריע ובשם יסוד . כי זה
 ומיס הם סוד חיוב . כל"ל : פרש"ח כראשית ד"ח . כל"ל :
 והנה סוד הזווג הזה שפ"ה נחל כל מלאות אל"ת
 בין בא"א בין בא"א בין בז"ן . וא"א כאל"ת וז"ן פה
 דל"א יחא יען כי בינה שלו היא בגרון ואם יהיה בח' וז"ן פה
 עם הגרון אכל א"א וז"ן שלל ירדה בינה שלהם בגרון א"ב
 היכי מזווג הקך עם הגרון . וי"ל כי אע"פ שלל ירדה בינה
 שלהם בגרון מ"מ מלטת דמוח הבינה היא ירדה בגרון והי"ד של
 מוח החכמה המסתיים בחר הוא המזווג עמה תש"כ בא"א
 כי מלבד בינה הכללית שבו שהם יש"ח שירדו בגרון כמבואר
 בפ"ה דש"ט הכה גם בח' המלכות דמו"ם שבו ירדה בגרון
 כאלה הפרלופים כמ"ש בפ"ה דלעיל בד"ה והוא המזווג ואל
 יעו"ם : כי נחמלה המעוררת היא הניקבא . פי' כי חלה
 מעוררת הנקבה לרבורא ע"י החיבוק כי היא מחבקת חלה
 ואח"כ בא הנשיקין מדבורא כמבואר בפ"ט דש"ט ובהרי"פ שם .
 ולא ידעתי אח"י הולך רז"ל ליתן טעם הכא לומר כי מחלה
 המעוררת וכו' דמה קישר י"ג לז"ה : וז"ם הגרמז במ"ם כתיבת
 ט"ם נפל ול"ל במ"ם דנה דט"ר ע"ב ובה"ר ע"ב . ועי'
 בדברי' בפ"ה דלעיל בד"ה ובה"ר ידעתי וכו' : והנה לא מלטי
 בא"א סוד המלכות . כי בזו' אמר שהם ט' נארוין : וא"ב אך
 נאללו כל השאר וכו' . מא"א ש"א דבורא לחוד מאחד
 שאין בו מלכות שהיא נוקבא : ומגבורה דל"א נחווה מוחין
 דל"א . כל"ל וגם פה יש לשאל
 נוקבא נעשו מא"א שהיא דבורא : וצד"ר ב"ן שבו נוקבא הוא לו
 שמו . כל"ל ומשם לוקחת א"י המוחין שלה :
 וצד"ר זכרות שבו מזווג עם לר קצות שבו . פירוץ נחבאר
 בדברי' בפ"ה דלעיל בד"ה הוא שזווג יעו"ם :
 והנה כדי להוליד א"א הספיק להם זיוג הנשיקין וכו' . הנה
 מהמך לשוני שכתב והנה יש בו ב' זיוגים וכו' נראה שר"ל
 של"א ואל הספיק להם זיוג הנשיקין ולא הולך לזיוג החמתן די"ד
 א"א כמו הולדת הז"א . וכן מביאר להדיא במאמר דל"א ע"ד
 שכתב וז"ל ומעשה נבאר איך נודווג א"א זיוג עליון דנשיקין
 לחת מוחין לא"א ולהוסיף להם בח' נה"י חדשים כי זיוג החמתן
 של היסוד דל"א לא הולך לזיוג א"א וכו' יעו"ם . ולפי"ז ל"ל
 דטעם שהספיק זיוג הנשיקין לא"א יען הזווג הנשיקין הנעשה
 לזיוג הולדת א"א הוא כולל מנ"ן זיוגים שהם זיוג עליון דקך
 וגרון שפטרות הי"ם דמו"ם עלמו וזיוג החמתן שהוא יסוד ניס"ד
 שכללות הקך והגרון דל"א כמ"ש בדברי' בפ"ה דלעיל בד"ה
 ואל ילאו וכו' וכפ"ב דלעיל בד"ה כבר נרמז וכו' יעו"ם וא"כ יש
 לא"א ב' זיוגים די ספוקים ואינם לריכים לזיוג החמתן דיסוד
 א"א . מש"כ בהולדת הז"ן שלא היה בחי' זיוג כפ"רנות הקך
 שהם ע"ב וס"ג שבי"ם דמו"ם דל"א כ"א נזווג הקך והגרון
 דכללות הא"א בלבד כמבואר בפ"ה דלעיל משו"ה הולך ג"כ
 זיוג

ג"פ דחשד ד"א . וכע"ז בקי שמו כי פרק החמתן דנבורה
 ופרק עליון די"ד מחמתן עם פרק האמצעי דהוד דל"א ונעשים
 ג"פ דנבורה ד"א . וכע"ז בקי האמצעי כי פרק החמתן דח"ח
 ופרק עליון די"ד מחמתן עם פרק החמתן דיסוד א"י כי אין
 ביסוד א"י כ"א חרין פרקי ולבד כדעז ונעשים ח"ח ד"א .
 דעז כי אין המוחין נכנסין בז"א כפצ"ס א"י כל בחלה נכנסין
 סו"ק דנלוח בלבד בק"ש דל"א אכל המוחין הראויים א"י ד"א
 אינם יורדים למקומם כל א"ח"כ עד ברכז אבות שאז יכנסו
 המוחין בג"ר ד"א ואל יתפשו במקומם כל א"י כפי הראוי להם .
 (וכ"ג נ"ב בפ"ו דש"ל ח"ל וע"כ הוא לוקח כל סו"ק ביחד
 והג"ר ביחד וכו') וכ"כ באמצע פ"ד דש"מ יעו"ם) אכל ענה
 בק"ש המוחין של ג' אמצעות הם בג"ר ד"א ואל ג"ח הם בחנ"ח
 ד"א ונמל"ו ענה דנה"י ד"א שהם ה"י פרקין חח"ן דנה"י
 שנשאר מהחלקים סו"ק שבו כז"ל הם ניקב"ס מבלי המוחין
 שלהם . ובה"ר דהעמק מ"ש בזו' כי נה"י נקראים לר מנופ"א
 ושם נחבאר הענין לפי ש"ל הנ"י הם באים בסוד חוספ"ז ואינם
 נגמרים ונחק"ים כל"ל ע"י ג"פ חח"ן דנה"י ד"א המחפשיין עד
 שם אמנם עז"ה אין להם רק הארה בעלמא לבד לפי שעדין לא
 נתפשטו למטה במקומם וכו' יעו"ם . מבואר מזה שכל זמן שלא
 נתפשטו ג"פ חח"ן דנה"י ד"א נה"י ד"א אין לנה"י ד"א סו"ק
 בנה"י ד"א רק בח' הארה לבד הנקראת חוספ"ז ובה"ר היו
 הנה"י ד"א דומ"א להנה"י דל"א עם עתק : כי כמו שחמל"א
 שז"ן באל"ל ע"י זיוג א"א מביא ראיה לזיוג המוחין דהיה
 קאי דה"ל לעיל ששם נחשין בז"א אחר זמן סיקוי ואלילוחו מן
 זמן סיקוי ואלילוחו הראשון שהיה ע"י זיוג ועיבור דל"א כי אין
 שפ"ס בין זיוג ועיבור א"י ד"א לבין זיוג ועיבור המוחין שלו
 כמבואר ברפ"ג דש"ט : וקאמר כי כמו שחמל"א שז"ן נאללו ע"י
 זיוג א"א . כל"ל ע"י פ"ל"ס העלויים מהם וגם הולכו להיות
 בסוד העיבור דפרלופים העלויים מהם . כל"ל ולכן מוטעם זה
 גם אח"כ בזמן המכחש המוחין לרוך להיות זיוג ועיבור
 בא"א לזיוג המעשה המוחין ד"א : כן היה בא"א . בזמן
 המכחש המוחין שלהם כדי שחוספי להם גה"י כמ"ל .
 וביאור חוספ"ז נה"י הנו"י הוא כי קודם זיוג הקך וגרון דל"א היה
 כל כללות הי"ם דל"א שהם הנכ"י שלהם כולם מסזימין מנבורא
 דליבא דל"א ששם מסזימין שפרי רישא ודיקבא דל"א וכמבואר
 בפ"ה דש' א"א כלל א"י וברפ"ו דלקמן . אמנם אחר זיוג הקך
 וגרון דל"א שבו נמך מוחין לא"א ע"כ נדל"ן א"א ומתארכין
 החנ"ת ונה"י שלהם כמ"ס רז"ל בסמוך . ואל החנ"ת מסזימין
 בנבורא דליבא דל"א והנה"י מסזימין בנבורא דנופ"א דל"א
 כמ"ס בפ"ג דלעיל . נאלל אנה שכל הנה"י המזווגים בנבורא
 דליבא עד נבורא דנופ"א כולם הם בסוד חוספ"ז וכולם הם
 שומדים מוחין לשפרי רישא ודיקבא דל"א . ועי"ע בדברי'נו
 שבסמוך בד"ה והוא כי לפעמים וכו' . ובד"ה כי אוחו חלק וכו' :
 כי הולך להם זיוג העליון שבפה דל"א . שהרי גם הם נאללו
 ט"י א"א שהוא למעלה מהם וגם הם היו בסוד העיבור
 שהוא בין שפרי רישא ושפרי דיקבא כמ"ס בפ"ה דלקמן יעו"ם :
 כי צד"ר ז"נה שגברון מעלה מ"ן . בינה זו היא בינה בכללות א"א
 שירדה בגרון ואינה בחי' המלכות דמו"ם שגברון דל"א
 אע"פ שנקראת ג"כ בינה כמ"ס ברפ"ה דלעיל שהרי מלין רז"ל
 על שער א"א והסם בפ"ה דש' א"א קאי על בינה הכללית ולא
 על מלכות דמו"ם . ודבריו דהכא הם כשמועה הנ"י הנו"י באמצע
 פ"ד דש"ט יעו"ם : וזהם אוחיות אח"עיה : ע"י בפ"ה דש"ט
 שכתב ואע"פ שאוחיות גי"כ או אוחיות אח"עיה אינם
 לא"ד עכ"ז הסי' ה' ולא קבלתי עטמו עכ"ל וכחכ"י הוי"ס שם
 ואפסר כי נלא הודו כלליים כאלו א"י יען כי הם ב' פלגי נופ"א
 וסיניהם הם חר גופא"י שלים יעו"ם . : וצד"ר וז"ל הרעה